

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano & Maroni. 412.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εὐκρασίας τε καὶ ὑγιείας, καὶ ἔβρι-
 λεθε αὐτὰ ἐπιλησίου κωφίας χρε-
 ζεσθαι, φυλάττεσθε, καὶ κερὸν σω-
 σίας γινώσκετε, ἵνα μὴ καὶ τὰ τέκνα
 τῆς ἀκολασίας ὑμῶν τὰ σύμβολα
 ἀειφέρωσι.

Μαρτινιανῶ καὶ Μάρωνι. υβ.

Εἰ καὶ τὸ εἶδος τῆς μέθης τῆς ἑπι-
 οῦ καὶ ζεήμασι λυπώντων ἐστὶ ἀξί-
 ορος, τὸ μὲν γὰρ ἐξ οἴνου, τὸ δὲ ἀπὸ
 ζευμάτων γίνεται. ἀλλὰ γὰρ τὸ πάθος
 ὁμοίον ἐστὶ γὰρ ἀμφοτέροις ὁμοίως ἐπι-
 θυμία ἀπόπῳ κεχέρονται. ὅ, ἴε γὰρ
 φιλονοσῶσα ἂν πλείους ἐπιθυμίας
 ἔχει, ποσὶ τῶν πλείονων ὀρέγεται. ὅ,
 τε ἐρασιζήματος, ὅσα ἑστὶν πλείω
 σιωπῆ, ποσὶ τῶν μᾶλλον ἀνάπῳ καὶ
 ἐπιθυμίας ἔχει μόνον. τῶν μὲν οὖν
 εἶκει. ἐτέρω δὲ πάλιν ὁ φιλάργυρος
 πλεονεκτεῖ. ἐκείνος μὲν γὰρ εἰ καὶ
 πάσης ἐπιθυμίας ἀξίος, ἀλλ'
 οὐδὲν ἑστὶν ἀγαθὸν πᾶσι καὶ φύσιν. ὁ
 γὰρ οἶνος θερμὸς ὢν καὶ ἀφαιρῶν, καὶ
 πᾶσι ἐμφυτοῖς ἐπιτίθειν ξηρότητα, τῆς
 μεθύοντος ποιεῖ διηλυτῶν ἔτος δὲ πόθεν
 αἰ πλείονων ὀρέγεται, ὅσα ἔγω λέγω
 πόθεν. ἐπειδὴν γὰρ μειζόνας πλεονε-
 κτεῖ, τότε μάλιστα ἐστὶν ἐν σωματι. ἀπο-
 ροὶ γὰρ τῆς τοῦ νόσημα, καὶ ἀνίγμα-
 τι μᾶλλον ἐστὶν. ἐκείνῳ εἰ θεραπειώ-
 ῃδρον ἐπιτίθειται καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν
 φαρμάκῳ χαλεπώτερον γίνεται, σω-
 σάμεθα ἕλλη παρέρχοντες τῶν ποσὶ τῶ
 πῶν, καὶ τῶν ἀσθενήτων (καὶ ἡ ἀθρόως
 ἢ καὶ μικρὸν ὑπεξέλωμεν, ἵνα μὴ ἀσβε-
 σσοι γενόμενον καταῦθα ἡμᾶς τεφρώ-
 σῃ, καὶ κἄν τῶν ἀσβέστων παρὰ πέ-
 νη πῶν.

Διογένηι θεραπειώ. υιγ.

Ἡρόδοτος ὅτι ἕκαστος ἐξ ὧν ἀνάπῳ,
 καὶ τῶν μελλόντων ἀποφάσεται. ἔ-

peratiam & libidinem quodammodo ex-
 primunt. Quamobrem, inquit, si probi
 filiorum vestrorum temperamenti, & fan-
 tatis cura vos tangit, nec vultis ut ex Do-
 minica Ecclesia seiungantur, cauete, atque
 congressus foeminei tempus agnoscite, ne
 alioqui filij quoque intemperantiae atque
 impudicitiae vestrae notas circumferant.

Martiniano & Maroni. 412.

Et si temulentiae eorum, qui vini & pecu-
 niarum rabie tenentur, species diuersa est
 (altera enim à vino, altera à pecuniis pro-
 ficiscitur:) at affectus tamē similis est. Nam
 utriusque eodem modo à turpi & absurda
 cupiditate subacti sunt. Siquidem & qui
 vini audus est, quo plures calices exhau-
 ferit, eo plures appetit: & qui pecuniarum
 amore tenetur, quo plura collegerit, eo
 magis cupiditatis fornacem accendit. At-
 que hæc quidem in re illi similis est. At ve-
 rò alia rursus ratione is qui pecuniae stu-
 dio flagrat, superiores fert. Nam cum al-
 ter, & si omni reprehensione atque con-
 demnatione dignus sit, tamen rem naturæ
 consentaneam perpetiatur (vinum quippe
 cum feruidum & ardens sit, ac naturalem
 siccitatem auget, ebriis sitim accerfit,) hic
 contra, qua de causa plura semper appet-
 tat, dicere nequeo. Nam cum ampliores
 opes consecutus est, tum demum maximè
 in paupertate versatur. Inexplicabilis enim
 hic morbus est, atque ænigmati similis.
 Quamobrem si cum curatur ingrauescit,
 ac per excogitatum remedium atrocius
 redditur, materiam eiusmodi igni præbere
 definamus, ac pristinam vel subito vel
 paulatim subtrahamus; ne alioqui inextin-
 ctum effectum, & hic nos in cinerem re-
 digat, & illic ad nunquam extinguendum
 ignem nos transmittat.

Diogeni Presbytero. 413.

Sic existimo vnumquemque ex his, que
 facit, de futuris quoque pronunciare. Nemo